

РЕШЕНИЕ

№ 573

гр. София, 15.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО V ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Вера Чочкова

Членове: Тони Гетов
МИРОСЛАВ В. С.ОВ

при участието на секретаря Пенка Анг. Цанкова
в присъствието на прокурора Н. ИВ. СЛ. Хр. Ап.
като разгледа докладваното от Тони Гетов Въззивно наказателно дело от
общ характер № 20221100600937 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С присъда от 09.02.2021 г. по НОХД № 17704 /2018 г. Софийски районен съд – Наказателно отделение, 2-ри състав е признал подсъдимия Р. СТ. К. за **ВИНОВЕН** в това, че на 21.04.2016 г. в складова база на „А. С"ООД, находяща се в с. Гара Я., обл. София, се закарнал на Д. Т. Азм. - началник склад към „А. С"ООД, с престъпление против неговата личност, като му казал: „...Явно по друг начин ще трябва да се оправим с вас!...Жална ти майка какво ще ти се случи!...Охраната ми може и да бие!... Внимавай много с кого и какво говориш!...Знам къде живееш...Внимавай много!", като деянието е извършено спрямо длъжностно лице, на което е възложено да изпълнява със заплата временно работа, свързана с пазене и управление на чуждо имущество в юридическото лице - „А. С" ООД, като съгласно длъжностната му характеристика Д.А. има следните отговорности: 1.Отговаря за организирането и контролирането на подредбата и съхранението на стоките и материалите в склада; 2.Отговаря за организирането на товаро- разтоварните дейности. Носи пълна имуществена отговорност като материално отговорно лице по смисъла на българското законодателство за стоково материални ценности, намиращи се в конкретния склад - за тяхното получаване, съхранение и отчитане; 3.Носи отговорност за съответствието между фактическата наличност в склада и наличността по счетоводни отчети, като деянието е извършено при изпълнение на службата му - А. организиран товарно-разтоварни дейности в склада и това закарване би могло да възбуди основателен страх за осъществяването му - **престъпление по чл. 144, ал. 2, вр. ал. 1, вр.чл.93, т.1, б."б" от НК.** На основание чл. 144, ал.2, вр. ал. 1, вр. чл. 54, ал. 1 НК предходната инстанция е НАЛОЖИЛА на подсъдимия наказание „лишаване от свобода“ в размер на 1 /една/ година, чието изпълнение на основание чл. 66, ал. 1 е отложено с изпитателен срок от 3 години.

Със същата присъда е осъдил подсъдимия К. да изплати в полза на СДВР сумата от

105,80/сто и пет лева и осемдесет стотинки/ лева и в полза на СРС – сумата от 1550, 37 /хиляда петстотин и петдесет лева и тридесет и седем стотинки/ представляващи по делото разноски.

Съдът на основание чл. 301, ал.1, т. 11 от НПК се е разпоредил с веществените доказателства, като е върнал 1 брой мобилен телефон - смартфон марка „Самсунг“, модел „SM-G925F/ Galaxy S6 edge, с IMEI 359521063419560/92 с поставена в него сим - карта, абонатен номер ***** на Р. СТ. К. и е оставил на съхранение към материалите по делото 1 брой оптичен носител (на л.198 от съдебното дело), съдържащ записи от Дирекция „Национална система 112“ – МВР.

По депозирана въззивна жалба от страна на адвокат Л., защитник на подсъдимия е образувано ВНОХД № 937/2022 г. по описа на СГС – НО, въззивен състав, с което е атакувана постановената присъда на СРС с твърдения за неправилност, незаконосъобразност и необоснованост на постановения съдебен акт. Защитникът излага доводи за наличие на заинтересованост при разпитаните свидетели. Във връзка с гласните доказателствени средства посочва, че твърденията относно конкретните закани дава единствено частния обвинител и свидетеля П.. Относно изложеното от П. защитата изтъква, че е налице възможност за евентуална заинтересованост и предубеденост на разпитания свидетел. Излага аргументи, че свидетелските твърдения противоречат на информацията, извлечена от мобилното устройство на подсъдимото лице, станала част от доказателствения материал по делото. Като заключение намира, че повдигнатото обвинение е недоказано и иска от съда да отмени постановения съдебен акт и вместо него постанови нов, с който да признае подсъдимия за невиновен по повдигнатото му обвинение. Защитата е депозирала и допълнителна въззивна жалба, в която подробно се доразвиват изложените аргументи в сезиращата жалба. Отправя се критика към мотивите на първата инстанция относно липсата на задълбочен анализ на възникналия спор между съдружниците в дружествата от групата „А.“. В тази насока защитникът посочва, че предходната инстанция е игнорирала обстоятелствата, свързани с представителната власт и управленските решения относно съхранението на счетоводната документация. Излагат се доводи за липса на квалифициран състав на инкриминираното деяние, тъй като не е представена в оригинал длъжностната характеристика на частния обвинител, а е приобщено незаверено копие. Оспорват се твърденията на разпитаните свидетели Д., Г. и А., свързани с липсата на правомощията на подсъдимото лице в конкретното дружество. Коментира се, че свидетелите Д. и Г. не са възприели лично инкриминираните реплики към частния обвинител. Излагат се подробни твърдения в посока да не се кредитират свидетелските показания на Д., А. и Г.. Оспорва преценката на съда, че обвинението е доказано посредством показанията на свидетелите В., С., И. и И., тъй като същите доказвали безспорни обстоятелства. Относно инкриминираните реплики се посочва, че същите са без конкретен адресат, с оглед на което не могат да реализират фактическия състав на повдигнатото обвинение. Критикува се преценката на предходната инстанция относно отказа ѝ да обсъди подадения сигнал към компетентните органи поради това, че същият не е доказателство по смисъла на НПК. Защитата изразява несъгласие с приетото от предходната инстанция, че поведението на частния обвинител доказва, че инкриминираните реплики са действително изречени от страна на подсъдимия, като оспорва и изводите на районния съд относно напускането на частния обвинител. Критикува липсата на анализ на интензитета на страха и стреса, изживян от страна на частния обвинител. Изтъкват се още доводи за безкритично доверяване на изготвените СПЕ и допълнителна СППЕ. Отправят се доказателствено искане до съда за допускане на разпит на свидетеля Р.Ш., който да допринесе за изясняване на отношенията съдружниците, управителите и техните пълномощници. Моли съда да оправдае подсъдимия К., алтернативно да върне делото за ново разглеждане на друг съдебен състав.

В проведеното разпоредително заседание на 21.03.2022 година въззивният съд по реда на чл. 327 от НПК прецени, че за изясняване на обстоятелствата по делото не се налага

разпит на свидетеля Шулев.

В проведеното открито съдебно заседание на 27.05.2022 г. съдът приобщи представените от страна на защитата писмени доказателства.

В хода по същество адвокат Л. поддържа изцяло въззивната жалба и допълнението към нея. Излага аргументи за противоречиви мотиви, като посочва, че съдът е приел, че става въпрос за инцидентна проява от страна на подсъдимото лице при индивидуализацията на наказанието, същевременно при анализа на свидетелските показания на частния обвинител се е доверил на твърденията му, че е бил малтретиран от Р.К. и преди конкретното инкриминирано деяние. Излага доводи за финансов мотив, който е в основата на повдигнатото обвинение, както и за липса на квалифициращ признак на извършеното престъпление. В заключение счита, че няма достатъчно доказателства, които да потвърдят обвинителната теза, като моли съда да оправдае Р.К..

Повереникът адвокат Т. намира жалбата за неоснователна. Определя постановения съдебен акт като критично и подробно обоснован. В тази насока посочва, че първата инстанция правилно е обърнала внимание на родствената връзка между пострадалия и свидетеля Г., като прецизно е обсъдила поведението на самия подсъдим на инкриминираната дата. Коментира възражението на защитата, че свидетеля Г. не е възприел инкриминираните реплики, като посочва, че показанията на свидетеля са от съществено значение досежно изясняване на обстоятелствата, свързани с отношенията между съдружниците. Процесуалният представител на частния обвинител подробно обсъжда и останалите гласни доказателствени средства, като акцентира върху това, че районната инстанция е взела предвид влошените отношения между съсобствениците на търговските дружества. Излага доводи, че длъжностното качество на частния обвинител е доказано чрез приобщения трудов договор и приложената длъжностна характеристика. Като изтъква още, че назначените и изготвени експертизи са в унисон със събрания доказателствен материал. В заключение иска от въззивния съд да потвърди постановената присъда.

Представителят на СГП намира присъдата за правилна и законосъобразна. Намира, че обвинителната теза е безспорно доказана, като посочва, че показанията на пострадалото лице се подкрепят от свидетелските показания на И., В. и С.. Излага доводи, че длъжностното качество на подсъдимия е доказано посредством писмени доказателства. Намира, че не са налице съществени процесуални нарушения и моли съда да потвърди постановения съдебен акт.

Адвокат Л. се възползва от правото си на реплика иска от съда да обърне внимание на приобщените в хода на съдебното следствие доказателства. Исква от съда да обърне внимание на свидетелските показания на Г. и Д. и да прецени тяхната обективност.

В правото на последната си дума Р.К. заявява, че няма какво да добави към становището на адвоката си.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства, обжалвания съдебен акт, изложените обстоятелства в депозираната въззивна жалба, допълнението към нея, както и доводите, направените в съдебното заседание и след като въз основа на императивно вмененото му задължение извърши цялостна служебна проверка на обжалвания съдебен акт по отношение на неговата законосъобразност, обоснованост и справедливост, съобразно изискванията на чл. 314 от НПК, намира за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.319 от НПК и от легитимирано лица, отговаря на изискванията на чл.320 от НПК, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана.

Упражнявайки правомощията си за цялостна проверка на атакувания съдебен акт, настоящият въззивен състав счита, че първоинстанционната присъда е постановена при изяснена фактическа обстановка, която по категоричен начин се установява от събраните по делото доказателства, обсъдени подробно

в мотивите на присъдата. В хода на съдебното производство пред съдебния състав бе проведено съдебно следствие и бяха приобщени писмени доказателства, които не промениха фактическата обстановка, приета от предходната инстанция. С оглед на което настоящата инстанция се солидаризира изцяло с приетите от първостепенния съд факти и не счита за нужно същите да бъдат преповтаряни отново.

При постановяване на съдебния акт първостепенният съд е обсъдил събраните пред него и на досъдебно производство относими гласни и писмени доказателства и доказателствени средства, способи за доказване, в това число: показанията на свидетелите Д. Т. Азм. /л. 67 - 72 от СП пред СРС, показанията на свидетеля от ДП л.60 са частично приобщени на основание чл. 281, ал.5, вр. ал. 1, т.1 от НПК/, Н.В. П. /л. 73 - 76 от СП пред СРС/, И. И.а Д. /л. 75 - 80 от СП пред СРС, показанията на свидетеля от ДП л.67 са частично приобщени на основание чл. 281, ал.5, вр. ал. 1, т.1 от НПК/, К. Г. Г. /л. 80 - 84 от СП пред СРС/, В.Н. В. /л. 120 - 123 от СП пред СРС, показанията на свидетеля от ДП л.72 са частично приобщени на основание чл. 281, ал.5, вр. ал. 1, т.1 от НПК/, С.Г. С. /л. 123 - 125 от СП пред СРС, показанията на свидетеля от ДП л. 64-65 са частично приобщени на основание чл. 281, ал.5, вр. ал. 1, т.1 и т. 2 от НПК/, Ц.И. И. /л. 125 – 127 от СП пред СРС, показанията на свидетеля от ДП л. 74 са частично приобщени на основание чл. 281, ал.5, вр. ал. 1, т.1 от НПК/, И.К. И. /л. 127 - 129 от СП пред СРС, показанията на свидетеля от ДП л.73 - 75 са частично приобщени на основание чл. 281, ал.5, вр. ал. 1, т.1 от НПК/, Р.С.К. /л. 146 - 150 от СП пред СРС/, Д.С.Д. /л. 290 - 292 от СП пред СРС/, обяснения на подсъдимия /л. 328 - 338от СП пред СРС/, Д.П. С. /л. 382 от СП пред СРС/, копие от трудов договор, допълнително споразумение и длъжностна характеристика на Д. Т. Азм. /л.80 – 86 от ДП/, съдебно-психиатрична експертиза /л.102 –115 от ДП/, справка за съдимост /л.29 от СП пред СРС/, писмен отговор от Софийска районна прокуратура с приложения /л.95-118 от СП пред СРС/, отговори от „А. С“ООД /л.119 и л.212 от СП пред СРС/, комплексна съдебно психологична и психиатрична експертиза /л.163 – 174 от СП пред СРС/, извлечение от търговски регистър по партидата на „А. С“ООД, копия на документи - пълномощни, протокол от извънредно общо събрание на съдружниците на А. - С ООД, нотариален акт за покупко - продажба на недвижим имот №40, том II, рег.№3074, дело №19/2016г., фактури, нотариална покана, споразумение /поставени в джоб на л.188 от СП пред СРС/, справка - извлечение от регистър на уведомленията за трудовите договори и уведомленията за промя. на работодател /л.189 от СП пред СРС/, отговор от Дирекция „Национална система 112“ /л. 199 от СП пред СРС/, писмен отговор от нотариус М.Г. с приложения копия от удостоверения от общ регистър /л.205 - л.211 от съдебното дело/, справка - извлечение от регистър на осигурените лица, администриран в НОИ /л.215 - 283 от СП пред СРС/, копия на молба и удостоверение /л.285 - 286 и джоб на л.305-306 от СП пред СРС/, фоноскопска експертиза /312-326 от СП пред СРС/, компютърно - техническа експертиза /л.371-375 от СП пред СРС/, постановление за привличане на обвиняем от 16.10.2019 г. по ДП № 3384 ЗМК 1922/18 г. на 09 РУ-СДВР, пр. пр.42207/18 г.

Пред настоящата съдебна инстанция бе проведено съдебно следствие, респективно бяха представени и събрани следните писмени доказателства - постановление на СГП с отказ за отвод на наблюдаващ прокурор, второ Т.а постановление на СГП и двете по пр пр, № 42702/ на СРП, пр. пр.18599/20 на СГП, постановление на СРП от 05.02.19 по ДП 562/17г. по описа на 01 РУ-СДВР, пр. пр. № 35712/16 г. на СРП, изпълнителен лист от 09.12.15 г., ведно със заповед за изпълнение на парично задължение от 09.12.15 г., заедно с определение, с което е атакувано издаването на заповед за изпълнение и изпълнителния лист по ЧД № 9595/16 г. на СГС, както и определение от 06.04.17 г.на САС по ВЧД № 6260/16 г., изпълнителен лист от 23.10.15г., ведно със заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ от същата дата, както и определение на СГС по ЧГД № 12993/16 г., изпълнителен лист от 22.10.15г., ведно със заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ от същата дата, както и определение на СГС, 3 възз. състав по ЧГД

№ 9590/16 г., определение на САС, 13 състав по ЧГД № 238/17 г., удостоверение от МВР - СДВР от 24.02.20 г., касаещо нарушения, извършени от подсъдимия като водач на МПС, справка от СРП, ведно с придружително писмо за образувани и прекратени досъдебни производства спрямо подсъдимия. Въззивният съд изгради своите фактически и правни изводи на база на доказателствата, събрани и проверени в хода на съдебното следствие пред първата съдебна инстанция, като взе предвид и приобщените в хода на въззивното производство доказателствени материали.

Въззивният съд намира, че вътрешното убеждение на първоинстанционния съдебен състав по съставомерните факти е формирано въз основа на правилен анализ на събрания по делото доказателствен материал като изцяло споделя доводите и съображенията му.

С безспорност настоящата инстанция определя обстоятелство, че Д.А. е бил в трудово правоотношение с дружеството „А. С“ ООД. Това обстоятелство се установи посредством приобщеният като писмено доказателство трудов договор, както и съгласно еднопосочните свидетелски показания на всички разпитани свидетели в хода на наказателното производство.

По отношение на заеманата от пострадалия А. длъжност в търговското дружество въззивният съд се присъединява към приетото от предходната инстанция, че свидетелят А. е заемал длъжността „управител на склад“. Същото се установи съгласно предоставеното копие от допълнително споразумение, както и от свидетелските показания на разпитаните работници в търговското дружество и от твърденията на един от собствениците на фирмата К. Г. и съуправителката И. Д.. Посочените свидетели са категорични, че Д.А. е осъществявал трудовата функция по управител на склад в едно от помещенията на дружеството, като същият е бил отговорен за стоката и имуществото на склада. В тази връзка втората инстанция намира възражението за недоказаност на обстоятелството, че Д.А. е управител на склад за неоснователно. Освен поради цитираните доказателствени източници изложеното от страна на защитата се оборва и от обясненията на самия подсъдимия, който пред предходната инстанция демонстрира, че е наясно със заеманата от страна на Д.А. длъжност.

Съществени за наказателното производство и обвинителната теза са свидетелските показания на пострадалото лице – Д.А., който е конституиран като частен обвинител в хода на процеса. Частният обвинител е единственият свидетел, който е възприел в пълнота осъщественото инкриминирано деяние, с оглед на което изложената от неговата страна информация следва да бъде съпоставена с приобщената доказателствена съвкупност. Въззивният съд се присъединява към преценката на районната инстанция относно кредитирането на свидетелските показания на Д.А.. Свидателят възпроизвежда своите възприятия относно случилото се на 21.04.2016 г. подробно, като настоящата инстанция не констатира наличието на противоречия в изложените обстоятелства. Д.А. излага сведения за трудовата си функция, както и данни относно търговското дружество и неговите собственици. Свидателят А. подробно посочва, че същият е изпълнявал нареждания на управителите на търговската фирма – Р. К. и И. Д.. Изложените от свидетеля твърдения намират доказателствена опора в приобщените писмени доказателства, състоящи се в документация на дружеството, както и копия от сключеното допълнително споразумение и длъжностна характеристика на Д.А..

Относно инкриминираната дата пострадалото лице описва подробно действията си и повода за контакт с подсъдимия, както и проведения разговор между двамата и отправените инкриминирани реплики. Изложените обстоятелства от свидетеля са в синхрон с твърденията на останалите служители, които са били на работа в склада. В тази насока свидетелите В., С., И. и И. дават информация във връзка със случилото се на 21.04.2016 г. като посочват, че подсъдимият е дошъл в склада и е разговарял с Д.А.. В. В. и С. С. излагат данни пред съда, че пострадалия и подсъдимия са разговаряли във връзка с изпращането на стока към кв. „Люлин“.

От свидетелските показания на изброените лица става ясно, че разговорът между подсъдимия и пострадалия е бил напрегнат. Въпреки че не успели да възприемат конкретните реплики между двамата присъствалите свидетели са единодушни, че съгласно жестикулирането и мимиките подсъдимият е изглеждал разгневен и комуникацията между пострадалия и подсъдимия не е била спокойна. Настоящата инстанция се присъединява към анализа на районния съд във връзка със свидетелските показания на работниците в склада, като също открива пълно припокриване по фактите с изложените от страна на пострадалия твърдения. В тази насока са и твърденията на свидетелите, че са забелязали, че пострадалият е провел телефонен разговор докато е разговарял с подсъдимия. Посоченото обстоятелство съвпада с изложеното от страна на Д.А., който посочва, че е провел разговор с един от управителите на „А. С“ ООД, както и че един от собствениците на търговското дружество го е потърсил докато е разговарял с подсъдимия. Съдът кредитира свидетелските показания на служителите в склада относно събитията на емоционалното събитие на пострадалия, като в тази насока В. В. и Ц. И. макар и да са категорични, че Д.А. е бил затворен човек след провеля се разговор с подсъдимия на процесната дата дават сведения, че А. е изглеждал потиснат и притеснен. От друга страна свидетелите са забелязали и демонстрираното поведение от страна на подсъдимия К., който си е тръгнал от склада „с въртене на гуми“.

Настоящият състав кредитира и приобщените по реда на чл. 281 от НПК свидетелски показания на четиримата служители в склада като достоверни. В тази насока съдът е на едно мнение с предходната инстанция досежно определянето им като добросъвестно изложени, с оглед на което във връзка с противоречивите обстоятелства ги предпочете пред изложените от страна на свидетелите твърдения в хода на съдебното заседание. Като в тази връзка отчете времето предимство на изложените твърдения от досъдебното производство, като по-близки до инкриминирания период, както и обстоятелството, че свидетелите потвърждават показанията си от досъдебната фаза като обективни и съответстващи на реалността. Макар и четиримата свидетели да не са успели да възприемат разговора и отправените инкриминирани реплики от страна на подсъдимия, съдът следва да открие като съществено изложеното от свидетеля И., който в хода на досъдебното производство посочва, че е възприел заплашителна реплика отправена от страна на подсъдимото лице към Д.А.. Относно конкретно посочените от страна на свидетеля И. думи съдът констатира, че същите не съвпадат с изведените инкриминирани реплики с обвинителния акт, но споделя обосновката на предходната инстанция, че изложеното следва да бъде ценено като потвърждаващо изложените твърдения от страна на пострадалото лице. В тази насока следва да бъдат отчетени обстоятелството, че свидетеля И. не претендира за точна формулировка на възприетия от него израз.

В подкрепа на изложеното от страна на пострадалия са и свидетелските показания на И. Д. и К. Г.. Макар и установяващи обстоятелства, засягащи инкриминираната дата, които същите не са възприели пряко, изложеното от двамата свидетели си кореспондира с информацията, която Д.А. пресъздава в хода на наказателното производство. Свидетелите потвърждават твърдението на пострадалия относно провеля се телефонни разговори, пряко свързани с желанието на подсъдимия да се разпорежда с документите на стоките по свое усмотрение. Като двамата свидетели потвърждават думите на Д.А., че са се противопоставили на искането на подсъдимия да мести документите. От твърденията им съдът придоби представа за поведението на Д.А. и констатираното безпокойство от страна на свидетелите по време на провеля се телефонни разговори на процесната дата. Въззивната инстанция възприе като съответстващи на действителността и подробно изложените твърдения отнасящи се до обтегнатите взаимоотношения между съдружниците в мебелната компания, както и впечатленията на свидетелите, свързани с цялостното поведение на подсъдимия К..

Въззивният съд кредитира изложените твърдения от страна на свидетеля Димитров, като отчита обстоятелството, че разпитаният свидетел относно инкриминираното престъпление

възпроизвежда производна информация, която му е останала известна посредством пострадалото лице. Въпреки това изложените обстоятелства от страна на Д.Д. са в унисон с твърденията на Д.А.. От показанията на свидетеля съдът извлече данни относно емоционалното състояние на Д.А. и психическия дискомфорт, който пострадалият е изпитвал след процесното събитие. Представените от страна на свидетеля данни относно поведението на Д.А. и наличието на стрес след проведения разговор с подсъдимия К. се подкрепят и от изложените показания на свидетелите Д., Г., както и от откъслечните сведения на служителите в склада, които са единодушни, че пострадалия е тих, спокоен и несподелящ човек, но въпреки това инкриминираното деяние е дало отражение върху личността и поведението му. В подобен смисъл е и заключението на съдебно-психиатричната експертиза, в което експертът е стигнал до заключение, че Д.А. е преживял емоционален стрес.

Настоящият съдебен състав споделя преценката на районния съд относно свидетелските показания на Н. П., като заема сходна позиция, че изложените твърдения от страна на свидетеля не си кореспондират с доказателствената съвкупност. От една страна показанията на свидетеля П., че е бил очевидец на разговора между Р.К. и Д.А. и е чул как подсъдимия отправя заплашителни изрази спрямо пострадалия са изолирани. Неговото присъствие не се потвърди от разпитаните служители в склада, които отричат да са възприели преминаването на превозни средства на процесната дата по време на разговора между подсъдимия и пострадалия. От друга страна изложеното описание от страна на свидетеля свързано с местоположението на К. и А. към момента на разговора между тях и позицията на свидетеля П. прави невъзможно възприемането на конкретни реплики отправени от подсъдимия към пострадалия. В тази връзка позиционирането на подсъдимия и пострадалия е по-близко до мястото, където са се намирали служителите от склада, като същите отричат да са възприели конкретния разговор. Това обстоятелство допълнително разколебава изложените твърдения от страна на свидетеля П.. Въз основа на това съдът намира, че са налице предпоставки за съмнение относно достоверността на изложените твърдения от страна на Н. П.. В тази насока са и разсъжденията на предходната инстанция по отношение на подбудите на свидетеля да депозира своите показания в настоящето наказателно производство.

Свидетелските показания на Р. К. свързани с инкриминираното деяние следва да се разглеждат като производен източник. Това е така тъй като свидетелката пресъздава информация, която ѝ е станала известна посредством разказите на подсъдимото лице. В хода на съдебното заседание свидетелката преразказвайки известните и обстоятелства отрича подсъдимия да е отправял закани и да се е държал агресивно към пострадалия. В тази част съдът следва да не кредитира твърденията на Р. К., тъй като същите от една страна не са изградени въз основа на лични възприятия на свидетелката, а от друга страна противоречат на свидетелските показания на Д.А., В. В., С. С., Ц. И., И. И., К. Г. и И. Д.. Съдът ползва с доверие показанията на разпитаната свидетелка относно възникналите неразбирателства между съдружниците та „А. - С“ ООД, които се припокриват с част от събраните гласни доказателствени средства. Относно обстоятелството, засягащо дължностното качество на пострадалия, съдът заема сходна позиция с тази на предходната инстанция относно кредитирането на твърденията на свидетелката частично относно това, че същата потвърждава, че Д.А. е заемал длъжността „началник-склад“, но не и изложеното от нея относно това, че местоизпълнението на трудовата функция на свидетеля А. не е в склада, находящ се на гара Я.. Последното твърдение се опровергава от приобщената писмена доказателствена съвкупност, въз основа на която се констатира, че склада в гара Я. се е ползвал за съхранение на стоки. От друга страна там са били и останалите служители, които са били под прякото ръководство на пострадалия в качеството му на началник-склад. В тази връзка са и обясненията на подсъдимия, който излага информация, че Д.А. е бил началник-склад на помещението, на което се е развила конфронтацията между тях.

Споделен от настоящата инстанция е анализа на свидетелските показания на Д.

С. Показанията на свидетеля не допринасят съществено за изясняване на фактичката обстановка пряко относима към инкриминираното деяние. Посредством същите се потвърждават косвено част от твърденията на Д.А., свързани с предшестващи инкриминираната дата събития, касаещи конфликт между подсъдимия и частния обвинител.

Пред предходната инстанция е дал своите обяснения подсъдимия. Въззивната инстанция е на едно мнение относно същността на обясненията на подсъдимото лице, като прецени, че същите следва да бъдат ценени като доказателствено средство в частта относно посещението му в складовата база на инкриминираната дата, нареждането да се пренесат всички документи в магазина на дружеството, находящ се в кв. „Люлин“. Обясненията на подсъдимия в частта, в която отрича да е отправял закани спрямо пострадалия и да е демонстрирал агресивно поведение спрямо същия следва да бъдат определени като опит за изграждане на защитна теза. Изложеното твърдение от страна на Р.К. се намира в противовес с изложените обстоятелства от страна на пострадалия, както и с възприетото от останалите служители поведение на подсъдимия. В обратна насока са и свидетелските показания на И. Д. К. Г., които са провели разговор с пострадалото лице по време на спора му с подсъдимия. Двата свидетели са наясно с възникналия конфликт, като същите са успели да възприемат и тревожното състояние на пострадалия. Подробните обяснения на подсъдимия относно отношенията между съдружниците и опитите му да акцентира върху паралелно развиващите се на инкриминираното деяние конфликти между съсобствениците следва да се ценят като опит за представяне на частния обвинител като подвластен и обслужващ интересите на свидетеля Г. човек и изместване на предмета на наказателното производство към странични и неотнормими взаимоотношения.

По отношение на приобщените писмени доказателства, съдът намира, че същите са в синхрон с обстоятелствата, установени от гласните доказателствени средства и допринасят за изясняване на фактичката обстановка относима към предмета на делото. Въз основа на копието от трудовия договор, допълнителното споразумение и длъжностната характеристика съдът установи длъжностното качество на пострадалото лице към момента на осъществяване на инкриминираното деяние. Данните от посочените документи намират потвърждение и в свидетелските показания. Писмената доказателствена съвкупност, състояща се в документацията пряко свързана с процесното дружество, допринася за изясняване на фактичката обстановка свързана с упълномощаването на подсъдимия за извършване на конкретно изброените функции, както и за местоработата на пострадалото лице.

Относно приобщените пред настоящата инстанция писмени доказателствени материали съдът прецени, че същите не допринасят за изясняване на фактичката обстановка засягаща инкриминираното деяние. Приложената писмена доказателствена съвкупност потвърждава установените от предходната инстанция конфликти между съсобствениците и управители на търговското дружество „А. -С“ ООД. Същите нямат пряко отношение към повдигнатото спрямо подсъдимия престъпление. В тази връзка доводите на защитата относно наличието на сериозен финансов интерес от страна на свидетеля Г. да притисне подсъдимия се явява неотнормими към значимите обстоятелства, изследвани в настоящето наказателното производство, свързани с конфликта между пострадалия и подсъдимия.

По отношение на съдебното минало на подсъдимия, съдът даде вяра на приложената по делото справка за съдимост, от която се изведе данни за липса на предишни осъждания, с оглед на което към датата на извършване на престъпните посегателства, подсъдимият е с чисто съдебно минало.

В хода на наказателното производство са изготвени съдебно-психиатрична експертиза и комплексна съдебно-психиатрична и психологична експертиза на Д.А.. Съдът кредитира изготвените експертни заключения като компетентни. Същите установяват, че

пострадалият е психично здрав и може да бъде годен свидетел. Съдът взе предвид заключението на изготвената компютърно-техническа експертиза, въз основа на което се потвърждава присъствието на подсъдимото лице на инкриминирания времеви диапазон в склада на мебелната фирма, находящ се в гара Я..

С оглед задълженията си, съгласно чл. 339, ал. 2 от НПК въззивният състав в решението си дължи отговор на доводите и възраженията, изложени във въззивната жалба и допълнението към нея, както и на тези от съдебно заседание, поради което намира за необходимо да посочи следното:

Относно направеното възражение от страна на защитата за наличие на заинтересованост от страна на разпитаните свидетели, съдът намира същото за неоснователно. При осъществената самостоятелна проверка на гласните доказателствени средства съдът не достигна до различни изводи от тези на проверяваната инстанция относно твърденията на разпитаните свидетели. Анализирайки поотделно и в тяхната съвкупност свидетелските показания, подкрепящи обвинителната теза, съдът не констатира противоречия по между им, нито непоследователност и склонност за изопачаване от страна на разпитаните лица. Като неоснователно съдът установи възражението на защитата относно това, че свидетелските показания противоречат на информацията, извлечена от мобилното устройство на подсъдимото лице. Снимковия материал от мобилния телефон на подсъдимия е бил обект на изследване чрез назначената и изготвена компютърно-техническа експертиза. Съгласно експертното заключение съдът установи, че снимковият материал е направен на инкриминираната дата. С оглед на което се потвърждава обстоятелството, че подсъдимото лице се е намирало в склада на фирмата, находящ се в гара Я.. Съдът не констатира противоречия в свидетелските показания и предоставения снимков материал, които да дискредитират твърденията на присъстващите служители. От снимката е видно, че е заснета задната част на бял бус, което изображение не оборва твърденията на свидетелите, свързани с местоположението на подсъдимия и пострадалият, нито на заобикалящата ги действителност. В тази насока са и разсъжденията на районния съд, че не се установи, че сниманото превозно средство е същото, до което А. и К. са се намирали по време на отправянето на инкриминираните заплахи.

Въззивният съд намира критиката по отношение на липсата на задълбочен анализ на взаимоотношенията между съдружниците в процесното дружество за несъстоятелна. Предходната инстанция е коментирала достатъчно подробно и тези странични по отношение на инкриминираното деяние взаимоотношения. От друга страна при проверка на доказателствената съвкупност съдът не установи нужда конфликтите между лица, които са различни от пострадалото лице и подсъдимия да бъдат поставени в основа на доказателствения анализ, тъй като взаимоотношенията между съдружниците нямат пряко отношение във връзка с инкриминираното деяние. Въззивният съд не може да се съгласи и с разсъжденията на защитата за игнориране от страна на предходната инстанция на обстоятелствата, свързани с представителната власт и управленските решения относно съхранението на счетоводната документация. В тази връзка районният съд е обсъдил достатъчно подробно приобщената писмена документация, свързана с управленските решения в дружеството. От приобщения нотариален акт с дата 19.02.2016 г. е видно, че е прехвърлена собствеността на помещението, находящо се в гара Я. на друго от дружествата, в което отново съдружници са били св. Г. и К.. Въпреки това от протокол на проведеното на 01.03.2016 г., след прехвърлителната сделка, Общо събрание в търговското дружество се извлича действителната воля на двамата собственици на дружеството, от която става ясно, че стоката следва да се транспортира на две места, като едно от местата е именно гара Я.. В осъществения доказателствен анализ на предходната инстанция е коментирано и съставеното пълномощно на подсъдимия, с което неговия баща и неговата сестра са му прехвърлили изброените права, основно свързани със сключване на търговски сделки, представителство на дружеството пред държавни органи, както и действия на управление и

разпореждане с паричните средства в дружеството и числеността на персонала. Съдът правилно е стигнал до извод, че подсъдимият е разполагал с представителна власт, пряко изхождаща от упълномощаването му. От друга страна е обсъдил, че относно съхранението на стоката на мебелното дружество има решение от по-висш орган каквото е Общото събрание. Именно тази обща воля на собствениците се е опитал да защити и частния обвинител в конфликта си с упълномощения подсъдим. В тази връзка настоящата инстанция намира, че прекомерното акцентирание върху конфликта между съсобствениците и управителите на дружеството не следва да заема основно място в наказателното производство, тъй като от доказателствената съвкупност не може да се заключи, че паралелно развиващите се спорове между изброените лица имат пряко отношение върху инкриминираното деяние.

Без уважение следва да бъде оставено и възражението на подсъдимия относно липсата на квалифициран състав на инкриминираното деяние, тъй като не е представена в оригинал длъжностната характеристика на частния обвинител. Обстоятелството, че Д.А. е бил началник-склад на помещението, находящо се в гара Я., е доказано безспорно освен чрез приобщената длъжностна характеристика и споразумението, с което трудовата функция на частния обвинител е променена, също така чрез еднопосочните свидетелски показания на служителите, на управителите на дружеството, както и от твърденията, изхождащи от самия подсъдим.

Твърдението, че свидетелите Д. и Г. не са възприели лично инкриминираните реплики към частния обвинител е достоверно, като същото не е било обект на разсъждения и тълкуване в обратна посока. Посредством свидетелските показания на двете лица се констатира, че между пострадалия и подсъдимия е бил налице спор относно съхранението на стоките и документацията, както и че в инкриминирания период Д.А. е бил силно обезпокоен и притеснен от последващите действия на подсъдимия.

Изложеното възражение от защитата, че инкриминираните реплики са без конкретен адресат също не може да бъде уважено. От установената фактическа обстановка е видно, че заплашителните изрази са отправени към пострадалия Д.А., тъй като само той е комуникирал с подсъдимия към момента на отправянето

им.

Въззивният съд не може да се съгласи с отправената критика към преходната инстанция по повод отказа ѝ да обсъди като доказателство подадения сигнал към компетентните органи. Настоящата инстанция споделя изложеното от районния съд относно това, че съдържането на подадени до органите на МВР сигнал може да се ползва като доказателство единствено по отношение на търсене на съдействие от страна на органите на реда и не може да бъде съпоставян и анализиран със събрани по реда на НПК гласни доказателствени средства.

Изложената критика от страна на защитата за липса на анализ на интензитета на страха и стреса, който е бил изживян от частния обвинител е неоснователна. За осъществяване на престъпния състав на закана не е необходимо лицето, спрямо което са насочени заплашителните изрази, да се е уплашило. Достатъчно е обективизиране чрез думи или действия реална, действителна заплаха, без действително пострадалия да се е изплашил, а само да съществува основание, че заканата би могла да се осъществи. С оглед на което не е необходимо да бъде изследван интензитета на страха и стреса, който е изживял частния обвинител.

Въззивният съд не констатира и противоречие в анализа на преходната инстанция, свързано с индивидуализацията на наказанието и приетото във фактическата обстановка от районния съд, че подсъдимият е заплашвал нееднократно частния обвинител. В частта на мотивите, обсъждаща индивидуализацията на наказанието районният съд е взел предвид като смекчаващо отговорността обстоятелство чистото съдебно минало и факта, че подсъдимият не е бил осъждан с влязъл в сила съдебен акт към момента на инкриминираното деяние. Като това не се намира в противоречие с приетото от съда, че подсъдимият К. е имал и

други подобни прояви спрямо Д.А., което обстоятелство не изисква същият да е бил подведен под наказателна отговорност и осъден.

При така установената фактическа обстановка предходната инстанция напълно обосновано от правна страна е приела, че подсъдимият Росен е осъществил с действията си обективните и субективните признаци на състава на престъплението по чл. 144, ал. 2, вр. ал. 1 от НК, извършено спрямо Д.А..

От обективна страна по несъмнен начин се установи, че подсъдимият Р.К. на 21.04.2016 г. в складова база на „А. С“ООД, находяща се в с. Гара Я., обл. София, се закарнал на Д. Т. Азм. - началник склад към „А. С“ООД, с престъпление против неговата личност, като му казал: „...Явно по друг начин ще трябва да се оправим с вас!...Жална ти майка какво ще ти се случи!...Охраната ми може и да бие!... Внимавай много с кого и какво говориш!...Знам къде живееш...Внимавай много!“, като деянието е извършено спрямо длъжностно лице, на което е възложено да изпълнява със заплата временно работа, свързана с пазене и управление на чуждо имущество в юридическото лице - „А. С“ ООД.

С категоричност този съдебен състав намира, че от събраните по делото доказателства може да се заключи, че подсъдимият К. е изрекъл на посочената от обвинението дата, място и времеви период посочените инкриминирани изрази. Касае се за изпълнени с негативен речников заряд изрази, които са отправени устно от Р.К. спрямо Д.А.. Подсъдимият е отправил заплашителните думи спрямо пострадалия в неговото присъствие, като Д.А. е възприел обективно характера на думите и че същите изхождат именно от Р.К.. Като безспорно посочените инкриминирани изрази са годни да предизвикат съставомерния съгласно чл. 144, ал. 2, вр. ал. 1 от НК резултат, а именно възможността да възбудят основателен страх у пострадалия, че здравето и телесната му неприкосновеност са застрашени.

Настоящият съдебен състав в съответствие с разсъжденията на проверяваната инстанция, както и съгласно задължителните указания по отношение на този престъпен състав в ТР № 53 от 18.09.1989 г. на ОСНК, констатира отново липсата на необходимост лицето, срещу което е отправена заплахата, да се изплаши, а само необходимостта да съществува основание, че закана би могла да бъде осъществена. От обективна страна съдът счита че е доказано именно това обстоятелство, като съдът се позовава на събраните и приобщени гласни и писмени доказателства и доказателствени средства.

Налице е и квалифицираният признак на състава, а именно пострадалото лице да има длъжностно качество. Като изпълнителното деяние е реализирано при изпълнение на трудовите функции на пострадалия. Длъжностното качество на пострадалия А. бе категорично изведено въз основа на приобщените писмени доказателства – длъжностна характеристика, трудов договор и допълнение към него, както и съгласно свидетелските показания на работещите в складовото помещение лица, така и чрез твърденията на управителите, на един от собствениците на търговското дружество и в обясненията на подсъдимия.

От субективна страна деецът, за да реализира състава на чл. 144, ал. 2, вр. ал. 1 от НК следва да съзнава съдържанието на заканите и че те са възприети от частния обвинител като действащи заплахи. Според настоящата инстанция, такива субективни представи в съзнанието на подсъдимия са били формирани. В тази връзка подсъдимото лице е бил наясно и с длъжностното качество на пострадалия. Относно индивидуализацията на наказанието:

За осъществения състав на престъплението по чл. 144, ал. 2 от НК, законодателят е предвидил наказание „лишаване от свобода“ за срок до 5 години.

Настоящата съдебна инстанция намира, че районният съд е индивидуализирал правилно и в съответствие със законовите правила наказанието на подсъдимия. Въззивният

съд се присъединява към изведените от страна на предходната инстанция смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства. Въз основа на което районният съд резонно е преценил, че в настоящия случай не може да намери приложение чл. 55, ал. 1 от НК и наказанието на подсъдимия следва да се определи по реда на чл. 54 от НК. Като въззивният съд намира, че предходната инстанция е определила справедливо конкретния размер на така наложеното на подсъдимия наказание, като е отчела че същото следва да бъде над минималния, но и под средния определен от законодателя.

Правилна е и преценката на предходната инстанция, че изпълнението на така определеното наказание „лишаване от свобода“ в размер на 1 година следва да бъде отложено на основание чл. 66 от НК, тъй като за постигане на целите на чл. 36 от НК не е необходимо същото да бъде изтърпяно ефективно.

С оглед на гореизложеното, солидаризирайки се с правните изводи на районния съд и на основата на така изяснената фактическа обстановка, въззивният съд намира, че обжалваната присъда е правилна и законосъобразна и като такава следва да се потвърди. Мотивиран от горното и на основание чл. 334, т. 6 във вр. чл. 338 от НПК, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда от 09.02.2021 г. по НОХД 17704/2018 г. СРС –НО, 2-ри състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____